

ΦΩΝΗΤΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ένν' απόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενώνων.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολλή.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτ ὡ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στὸ χέρι.

Εἰκοσι και ὄθρ φιάδαρ
μὲ τὸ κόκκινο χαϊδάρι.

'Επτακόσα κι' ὀθόντα κι' έννια
και τετρατρία τοῦ γέρου μας νέα.

"Ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ 'λίγοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οἱ
πολλοί...

ἔκτος τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλή.
Μὰ κι' αὐτὸς ὁ νέος τόμος μ' ἔλα πάλλα μας βιβλία
και 'στὸ σπῆτι μας πολεῖται και 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Φασουλή και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Κι' οἱ ὄθρ ξυλοφιλόσοφοι σὲ μνήματα νεκρῶν
κάνουν μὲ μούτρα σοβαρά διάλογον μακρὸν).

Φ.—'Ἐλα και πάλιν σοβαροὶ νεκροὺς νὰ συκινήσωμεν,
νεκροὺς νὰ προσφωνήσωμεν,
ποῦ δὲν ἀκούει, Περικλή, 'στὰ κρύα τῶν μνημεία
μῆτε τοῦ κόσμου τὴν τιμὴ, μῆτε τὴν ἀτιμία,
κι' ἂν τῆς ζωῆς τῆς ὀρθῆς στεροῦνται τὰς τρυφάς,
ἀλλά και δὲν διαβάθουνε χρόνῶν περιγραφάς.
Π.—Γιὰ 'δές τους πὼς χροῦσονται κι' ἐν τούτοις δὲν
πεινᾶνε...

συχώρα τους, βρε Φασουλή...
Φ.— Συχωρεμένοι νᾶναι.
Π.—Πῶ πῶ! γιὰ κῦττα σκελετούς...
Φ.— Τὸς εἶδα, Περικλέτο...
ἄλλοι χορεύουν τὴν γαβδὴ κι' ἄλλοι τὸ μουνότο.
Π.—Τί πρόγονοι, προπάτορες, και συγγενεῖς και φίλοι!...
ἔλα νὰ συχωρεῖσωμεν μὲ λευκορρεμένους...
τόσοι παρτοῦφοι ζωντανοὶ και τόσοι μακαριλοὶ
μὲ μακαράδες σήμερα γελοῖον πεδωμένους.

Φ.—Κρίμα ποῦ παρητήσατε τὴν πλάσι μας τὴν ἀρχὴν
τόρα ποῦ μονοπῶλιο θὰ κάνουν και τὴν ζάχην,
ποῦ θὰ κολλοῦν τὰ χεῖλη μας παρὰ τὴν γλῶσσαν,
ποῦ σὲ λυμέναις ἀσφαλείς ὁ Θεοδωράκης ἀρχεῖ,

και μὲ τὰ νομοσχέδια τὰ στρατιωτικὰ
και Βασιλείων και Βουλῆν και κόσμον συνετάραξε.

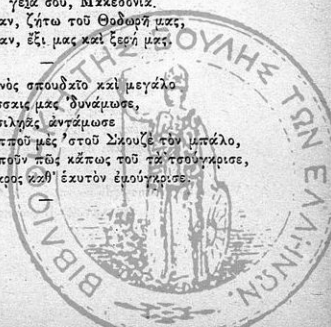
Κι' εἶπαν πὼς τὰ 'ξεφούρισε κρυφίως ἡ Κορδὸνα
χωρὶς γιὰ τούτα τίποτα νὰ ζέρη κι' ἡ Κορδὸνα,
και συζητεῖ νυχθημερὸν συζητητῶν ἀσκέρι
ἂν ἔπρεπε κι' ὁ Βασιλεὺς τὰ σχέδια νὰ ζέρη.

Και τούτοις λέν πὼς ἔπρεπε κι' ἐκεῖνοι ἀκούζου ἔχι,
και γεὰ χάρᾶ 'στὸ Σύνταγμα κι' ἄς χαιρέτη ποῦ τῶρη.
Ζήτ' ὁ παππούς, φωνάζουσε, κι' αὐτὸ μὰς μένει τῶρα
νὰ δώσωμε γιὰ κάθε τί ραπόρτο 'στὸ Παλάτι,
και συζητεῖ πυρσβεγῆς κι' ἀνάστατος ἡ γῶρα
ἂν ἔπρεπε κι' ὁ Βασιλεὺς νὰ προγωνιζέη κᾶτι.

"Ἄν ἐρωτήσετε κι' ἐμὲ τὸν ὀκτὴ συμπολιτῆ
τί γιὰ τὰ νέα σχέδια συμβαίνει τοῦ Λιμπρίτη,
ἐγὼ πιστεύω πάντοτε τὸν γέρο Θεοδωράκη...
ὅσο γιὰ νόμους και θεσμούς τὸς ζέρει σὴν νεράκι.

Γιὰ τέτοια πράγματα λεπτὰ καμμιὰ δὲν ἔχω γνώμη,
κι' ἂν ἦτο κι' ὁ Διάδοχος κι' ὁ Βασιλεὺς ἀόμη
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον ἐν γνώσει κι' ἐν ἀνοιχῇ,
ἐγὼ φωνάζω πάντοτε: γεὰ σου, Μκεδονία,
τᾶξεραι και δὲν τᾶξεραι, ζήτω τοῦ Θεοδωρῆ μας,
τᾶξεραι και δὲν τᾶξεραι, εἰς μας και ἐσεῖ μὰς.

Τέτοιο και πάλι γεγονός ἀποδοχὴ και μεγάλο
τῆς γλώσσας μας ὕψωσις,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἀντάμωσε
τὴν Θεοδωράκην τὸν παππὸ μὲς 'στοῦ Σκουρῆ τὸν μπάλο,
και θέλουσαν τᾶχατε νὰ πουν πὼς κᾶπως τοῦ τὰ τσονηκίσις,
κι' ὁ Κορδονοκλόμπας κᾶθ' ἐκὐτὸν ἐπούντοσε.

Κι' ὁ Καραπάνος ἄρχηγος ἐπῆγε σ'τὸ Παλάτι
κι' εἶπαν πῶς τρέχει κατῆ,
καὶ πάλιν ἄρχηγοτέρος ὁ Νικητικὸς κατέβη,
καὶ τότε, Χριστίσκα κοινή,
ῥωτοῦσανε τὸν Κωνσταντῆ
νὰ μάθουν τί συνέβη.

Καθένα μούτρο ἔκρωσε
καὶ τέλος ἐξημέρωσε
κι' ἡ Καθαρὰ Δευτέρα,
τῆς κρίσεως ἡμέρα.

Κι' ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν γέρο Στρατηλάτη
ἀπάνω σ'τὸ Παλάτι,
κι' ὁ Στρατηλάτης ὁ παππούς,
ποῦ χεῖρει ρόμαν Ἀλεπούς,
καὶ ραψωδῶ χρειάζεται μεγάλο σάν τὸν Ὀμηρο,
ἔκανε τὸν ἀνήγερο καὶ τὸν μισοκακίμοιρο,
καὶ σοβαρὸς ἐμπῆκε,
μὰ γελαστὸς ἐβῆκε.

Τότε δὴ τότε ντράβαλα καὶ δυνατὴ πηλάκα,
κι' ἐτρέχανε σ'τὸν Θεοδωρῆ,
κι' ἐκεῖνος τοὺς πληροφοροῖ
πὺς εἶλε συμβιβασθῆκαν κι' ἔγιναν μέλι γάλα,
γλυκύτερ' ἀπ' τὴ ζάχαρι, ποῦ θῆκαν μονοπώλιο
σὲ κράτος ἀνεμόλιο.

Ἀπεσοβῆ' ἡ κρίσις
κι' ἐσκίρτα πῶσα κτίσις,
κι' ἀμέσως ἐξεφούσκισαν καμπόσια παληοτούλουμα,
ὁ δὲ λαὸς περιχαρὴς ἔωρτασε τὰ Κούλουμα,
κι' εἶλε μας ἔπροσκυνήσαμε τὸν Θεοδωρῆ τὸν ὕπατο,
ποῦ στέκεται θερμοφρούρος,
κι' ὁ μούτρο-Κόντης λιγερὸς
ἐπῆρε τὸ μπακοῦμι του κι' ἐβῆκε σ'τὸν περίπκτο.

Ἀπεσοβῆ' ἡ κρίσις
κι' ἐσκίρτα πῶσα κτίσις,
κι' ἐφῶναζε κι' ὁ Κωνσταντῆς ἀπὸ ψῆλα κατάρτις
μὲ μὰ τρομπουρίνια
πὺς τῆς Κορώνας ἔγῆκανε νῆα συχωροχάρτις
γιά τὴν Κορδοναζία.

Κι' ἠούχασαν τὰ πνεύματα, ποῦ τοὺς θεμοῦς ἐδραζίσαν,
μὰ κι' ἡ πατρὶς ἠούχασε γιὰ τὴν ἐβεβάζισαν
πὺς θῆχαμε πετρέλαιο καὶ μετὰ τὸν Ἀπρίλη,
ποῦ βγαίνει τὸ τριφύλι.

Π. — Τέτοις συνέβησαν, νεκροὶ, σὲ ποῦτο τὸ λημέρι,
ποῦ πάλιν μὲς ἀνούψωσαν εἰς ὕψος δυσανάβατον,
καὶ σεὶ γι' αὐτὰ τὰ σοβαρὰ δὲν ἔπῆρατε χαμπέρι
γιὰ νὰ σικρήσετε καὶ σεὶς κὺτὸ τὸ Ψυχοσάββατον.

Κάθε μακρὸ γανόνεται,
τὸ κράτος ξαναρῶγεται,
στρατὸς διοργάνωνεται,
καρράκι δὲν σὰς καίγεται.

Ἄν σωροὺς νημοσχεδίων ὑποβῆλλον τῆς Κορώνας
ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Κορώνας,

σεὶς δὲν δίνατε πεντάρα
γιὰ τοῦ κράτους τὴν ἀντάρα.

Ἦποδῶλλονται κι' ἐν γνώσει; δὲν σὰς μέλει καὶ γι' αὐτὸ
καὶ δὲν δίνατε λεφτὰ.
Εἶναι κρίσις ἢ δὲν εἶναι; πέφτουν κι' ἀνεβαίνουν φόντα;
ἴστων νεκρὸν τῆς κρίσις πλάκες θέλεις κτύπα, θέλεις βρόντα.

Φ. — Ἡ Γενικὴ Διοίκησις θερρῶ πῶς καταργεῖται
κι' ἐν τούτοις δὲν ἀλγεῖτε.
Λίνε καὶ ἴστων Διάδοχο νὰ κάθῃτ' ἐν ἀρχῆ
κι' ἀντὶ τῆς Διοικήσεως νὰ γίνῃ Στρατηγία.

Τοῦ λίνε στρατιωτικοί,
τοῦ λίνε καὶ πολιτικοί.

Ἔσ' εἶσαι Βασιλεὺς παιδιὶ καὶ Βασιλεὺς θὰ γίνῃς...
γιατὶ λοιπὸν λογαριασμοὺς κι' εὐθύναις νὰ μὰς δίνης,
καὶ νὰ παραζαλιῖσαι μὲ τὰ ζερά στελέχη;
γιατὶ τέτοις κι' ὁ Διάδοχος σκοτούρις θὰ μὴν ἐγγῆ.

Κι' ἂν εἶσαι καὶ Διάδοχος γεμάτος ἀπὸ γνώσεις
μὴ θέλῃς καὶ τὸ στράτευμα νὰ μὰς διοργανώσης,
καὶ βγαίνε πάντα ζήνοματος εἰς τὸν περίπκτο σου
μὲ τὸ ποδῆλάτο σου.

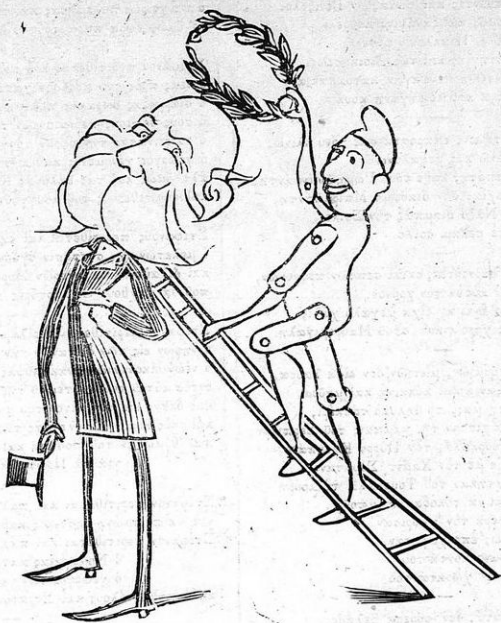
Παρκίτα πάλι τὸν Στρατὸ καθὼς καὶ πρὶν ἴστων κόμματα
καὶ ἴστων σαλόνια κῦτταξε τοὺς μετημερισμένους,
κι' ἄκου τὸν ὑπηκόων σου τάστει καὶ τὰ σκώμματα,
κι' ἄφησ' ἐμεῖς νὰ κάνουμε τὸ Στράτευμα τοῦ γένους,
ἄφησ' ἐμεῖς, Διάδοχε, νάχωμε τῆς σκοτούρις
κι' ἐμεῖς νὰ ξερουρίζουμε στρατὸν μανιρατούρις.

Κι' ἄλλοι τοῦ λέν: Διάδοχε, βάστα καλά τὴ ρότα,
καὶ μὴν ἀφήσης τὸ Στρατὸ
νῆαι ρουσφετὶ δυνατό
καὶ πλάτσικο σάν πρῶτα.

Τέτοις τοῦ λέν κι' ἔτσι κι' ἄλλοιὸς ποικίλοι πατριώται,
κι' ἐγώ, νεκροὶ μου σκελετοί,
πίνω ρουπόλα δυνατῆ,
καὶ μὲ κρασοκατάνους φονιάζω ποτε ποτε:
γιά σου, Μακεδονία,
μόνη μας ἀγωνία.

Εἶθε νὰ γίνουσι δὲο Στρατοὶ σ'τὸ κράτος τῆς ἀρχίας,
Στρατὸς τῆς Διοικήσεως, Στρατὸς τῆς Στρατηγίας,
Στρατὸς, κομμάτων στήριγμα,
Στρατὸς, τὸ μόνον κέρημα,
Στρατὸς, Αὐλῶν κραταιώμα,
τῶν κεφαλῶν ζεθώμα,
νίκαις ἡμῶν δωρούμενος κατὰ Ρωμηῶν βαρβάρων,
πακίτων, χιγῶν, κοτοπουλιῶν, στρεβιῶν, μηδιῶν, χαθάρων,
Στρατὸς διπλός, πολύμορφος, μὲ μάλας καὶ χατήρις...
γιατὶ σὰς, παιδιὰ τῆς μάπατινας, καὶ σπάστε τὰ ποτήρια...

Π. — Τὸν πολλὸν συμβιβασμὸν
δεῦτε ν' ἀλαλάζωμεν,
κι' ἐνὰ νέον ἀσπασμὸν
εἶλε ν' ἀνταλλάζωμεν.

Θ' ἀπολέσω και θά θύσω
και 'στους τάφους θά μεθύσω
και θά πω με τους νεκρούς,
τους μεγάλους και μικρούς.

'Εστω πᾶς περιχαρής
κι' ὁ παππούς ὁ Θεοδωρῆς
ἀπό τὸ Παλάτι βγαίνει
'στὸν Διάδοχο πηγαίνει
και τὰ λέν ἕνα χεράκι...
'στὴν ὑγείᾳ σου, Θεοδωράκη.

Ξανκοτέλλει τὸν Σκουζέ,
πάστε, βρέ παιδιά, μεζέ,
πέλλει και τὸν Καρμπάνο,
πῆτε μία παραπάνω.

Κατεφράνθησαν τὰ πλήθη,
κάθε νοῦς και λογισμῆς,
ὅταν εἶδαν πῶς ἐλύθη
νέος Γόρδιος δεσμός.

Περνοδίνουε χεροί,
αὐτὸ τοῦ γέρο-Θεοδωρῆ

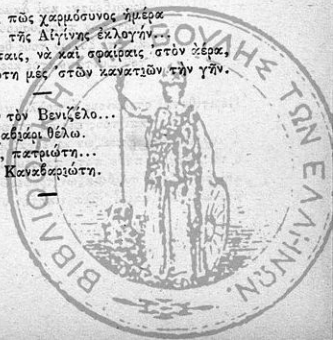
δὲν σουφρώνουε τὰ φρύδια...
φέρτε και καμπόσα στρεϊδιά.

Τί Στρατός μᾶς περιμένει!..
'στὴν ὑγείᾳ σας, πεθαμένοι.
Τί Στρατός ποῦ θά γενῆ...
'στὴν ὑγείᾳ σας, ζωντανοί.

Φ.— Ὡ σικαι τῶν προπατέρων,
ποῦ μεζ καπαρόνετε,
και γιὰ τὸ Κουβέρνο φέρου
δύλου δὲν πληρόνετε.

Μάθετε μετὰ χαρᾶς σας πῶς χαρμόσυνος ἡμέρα
κατελάμπουε τὴν νέαν τῆς Αἰγίνης ἐκλογὴν...
νὰ σφαιρίδια 'στῆς κάλπαις, νὰ και σφαιρίαις 'στὸν ἄερα,
βγάξου τὸν Καναβαριώτη μες 'στὸν κανατιῶν τὴν γῆν.

'Μζύρισαν τὸν Βενιζέλο...
πράσινο γαβιάοι δέλω.
Τόκα μία, πατριώτη...
ζήτω τοῦ Καναβαριώτη.

Καί φωνάζουν κυριόσθεντες και φωνάζουν Βενιζέλοι
πῶς ἐσχίσθη κάθε νόμος και ξανάγινε κουρέλι,
και θριαμβούς ἦρε νέους Ἡρακλείου φύσεως
ὁ Στρατός τῆς Στρατηγίας και τῆς Διοικήσεως.
Λόγια τῶν ἀποτυχόντων, ποῦραχαν κατραπικιά,
πράγματα συνειδησιμμένα και με ῥήγανη κουκιά.

Ἡ σικαί τῶν προπατόρων, ἔμπροστά σας γόνυ κλίνω,
κι' ἐξυμῶν και μεγαλύνω
κάθε τῶν Ρωμῶν ἰππότη, κάθε τῶν Ρωμῶν ἰνδράντη,
μά κι' ἐκείνον τὸν λοχία, τὸν διάσημο Μπιρμπάντη,
ὅπου ἔπρῃψε ἴσθην Νάξο διαμπαζὲ τὸν Σοιλέ...
γιαμενετὲ σέλαμ σοιλέ.

Πολλὰς ἀρρώστειαι σέρνονται, σικαί σεπτῶν προγόνων,
και κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον.

Ὁδὸ μὴν ἀρρώστεια κι' ἐγὼ κι' εἶχα μεγάλο χάλι,
και δὲν ἐπῆγα ἴστους χορούς και ἴστου Μαυρομιχάλη.

Δὲν εἶδα χάρις κοστομῶν, ματζῶνδὲν εἶδα λαύρα,
και μῆτε φράκ μελιτζανά και κόκκινα και μαῦρα,
μῆτε τὸ σικ τοῦ Κόντη και, τὸ θηλυκὸ τάσπερι,
μῆτε κι' αὐταῖς τουλάχιστον τῆς γάμπικς τοῦ Σερπιέρη,
μῆτε κι' αὐτὸν τὸν Τουρκαλῆ, τὸν Πύρρο Καραπάνο,
ποῦ λένε πῶς ὁμοιάζε με τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
και κατ' ἀρχῆς ἐσικιάχτηκαν τοῦ Τουρκαλῆ τῆ μούρη
και παρ' ὀλίγον μερικὸι νὰ τὸκυβαν κομπουρι,
ἀλλ' ὕστερα τὸν ἴγνῶριαν
κι' ἀρῶτως ἐπροχώρισαν,
κι' ἐπῆγανε κοντά του
νὰ ἴδου τὰ χωρατὰ του.

Δὲν εἶδα τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, δὲν ἴφρεσα βελάδες,
κι' τῶρα με Σαρακοστῆς φακίς και φασουλάδες
ἀκούω τὴν συζήτησι τοῦ κάθε φαμφαρόνου...
ὀρεβοῦάρ, προπάτορες, ἀντιο... και τοῦ χρόνου.

Π.—Καί τῶρα πῆμε ἴγρηγορα νὰ πρῶμε νερυγιλέ
πρὶν σὲ τρυπήσω, μακακαρῆ, καθώς τὸν Σοιλέ.

Ἔορτῆ τοῦ Ντεληγιάννη και τοῦ Φασουλή στεφάνου.

Ψα.—Σκάλα πέρνω κι' ἀνεβαίνω για νὰ φθάσω τὴν σφῆρῆ
τοῦ παππούλη κορυφῆ,
και στεφάνου νὰ τῆς βάλω
ἀπὸ πέρου πρὸ μεγάλο.

Στέφανον ἐκ μενεξέδων περιτίθεται και πάλιν
ὁ μετὰ φρικώδη πῆλιν
θρικυβύστας και δειμάσας
νιστικῶν παροξυσμούς,
κι' ἐπὶ ἔξλων τοὺς θεσμούς
τοῦ Συντάγματος κρεμάσας.

Περιτίθεται στεφάνου ὁ πολλὰ μαλακὴ γανώσας
και τοὺς φίλους στεφανώσας,
ὁ μοχθῶν και κοπιῶζων κι' ἐργαζόμενος ἀτρώτας,
ὁ τὸ Στέμμα πότε πότε παροξύνων πρὸς καιρὸν,
και τὰ πάντα συμβιβάζων τρυφερός κι' ἐπιχαίριτος,
και κολ' ἄλα και δι' ἄλα νικητῆς ὑποχωρῶν,

ὁ προχειρῶς πολεμήσας και τὸν γείτονα Σουλτάνον
κι' ὅμως τῶρα παρὰ τούτου Μετῆχτιέ χρυσὰ λαμβάνων.

Στέφανον περιτίθεται και πάλιν ὁ παππούς,
ὁ νέας πρὸς τὴν πρόδον χαράξας ἀτραπούς,
ὁ διαρρηξίας θωρακας πολεμῶν διατρήτους,
ὁ τοὺς θεσμούς περιφρουρῶν τοὺς σκανδιουφουρήτους,
ὁ ταπεινώσας τὴν ὀρῶν μουγγῶν και σακρινιάτων,
ὁ γεωργίς γενόμενος καθὸς τὸν Κιγινιάτων,
ἀλλ' ὅμως και τὰς ἐκλογὰς Κατσῶν ἀκωρώσας
και συμπεθέρους τοῦ μουγγοῦ σκουπίσας και σαρώσας.

Στεφάνου περιτίθεται και σήμερα ποικίλους
ὁ μελετῶν τὴν σύστασι ὀδῶν ὑπουργείων,
και δι' αὐτῶν παρηγορῶν ὀδυρομένους φίλους,
ποῦ θὰ ταχθῶν ὡς μάρτυρες ἴσθην τῶν Ἁγίων.

Στέφανον περιτίθεται περιλάμπρον και πάλιν
ὁ νῆρων εἰς τὸν δαπανῶν τὴν ἄσωτον κραιπλήν,
ὁ νέων οἰκονομῶν ἀνακαλύψας μίτον
ἐνὸς αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ τῆς φώρας λαβυρίθου,
και δέσας εἰς τὸν μίτον τοῦ τοῦ Σκαρπινῆ τὸν μύτον
και τοὺς κυρίους βουλευτῆς τῆς ἀφνειοῦ Κορίνθου,
ποῦ ἴθμωσαν και τοῦ Φωδῆρῆ και τοῦ κρατοῦ, κακία
για τὰ Πρωτοδικεῖα.

Στέφανον περιτίθεται και πάλιν ὁ μπαμπούλας
για νὰ πεισμώνη νηστικῶς καθένας φαταούλας.
Στέφανον περιτίθεται και πάλιν ὁ Κρονίων,
ὁ Νομαρχίας καταργῶν,
ὁ γεωργίς τῶν γεωργῶν,
ἀλλὰ και Στάλους και Στρατοῦς χερσίεις προμηθῶν.

Στέφω γερῆ κορμωστασιῆ και μαρμαροκόλωνα,
ποῦ δὲν ἀφίνει νὰ χαθῆ και μὰ παληβοδελόνα.
Στέφω τὸν ἐορτάζοντα, τὴν γηραιῶν ἐλάτην,
τὸν κύριον Θεόδωρον, τὸν πρῶον Στρατηλάτην,
στέφω τὸν εἰρηνοφίλον και τὸν μαχῶν τὸν λέοντα,
τὸν Κιγινιάτων τὸν ἀγρῶν, και τὸν Ναπολέοντα.

Ἀλύπητα κατάργησε τὰ πάντα κι' ἀμειλίκτως,
ἄς λειψ' ἢ μαλακότης σου κι' ὁ πρὸς πεινώντας οἴκτος,
κι' ἄς λένε κι' ἄς σφιρίζουνε... πρὸς χαμέν' οἱ λόγοι ταν...
μὰ νῆγῆς σὲ παρακαλῶ για πάντ' ἀφορολόγητον
τὸν μπακαλιῆρο μοναχῆ, τὸν γάδον τὸν ἀλίπαστον,
για νὰ τὸν τρῶνε πένντες και νὰ ξεχνουῖν τὰς λύπας ταν.

Ἡ Σοφία Βελληγιάντη με χαρίτων ἀρέτας
ἐνυμφεῦθη με τὸν Σαῦρο τὸν Ἀλοῦπη κατ' αὐτὰς,
μά κι' ὁ Θῆτα Βελληγιάντης, τῶν Παζῶν ὁ βουλευτῆς,
ἀληθῶς μετὰ κυρίας ἐνυμφεῦθη ζῆλευτῆς,
δηλαδή τῆς Πηνελόπης, κόρης Πι Μαυρομιχάλη,
κι' ἔραγκαν μ' εὐχῆς τὰ ζεῦγη και τοὺς ἴφωναξαν χαλάλι.

Ἄρτιανῆ ποιήματα, τοῦ Προμηθέως ὀθῆνοι,
ἀπὸ τὸν Κκύκασο γατροῦ, τοῦ Κώστα Λαναρῆ,
ποῦ και τὴν ἐπιστήμη του καθόλου δὲν ἀφίνει,
πῆλιν και τὰς Μούσας πάντοτε λατρεύει φλογερά.

Νέον Ἡμερολόγιον τῆς Σύρου ποιηλῶτατον,
ὀρῶν και κομψότατον.

Ἐξέδωκε περικαλλῶς Ἀντώνης ὁ Φουστάνος,
κι' εἰς ἔλους σας τὸ συνιστῆ κι' ὁ Φασουλῆς ὁ πλάνας.